

VECKOBLADET

Nr 12 webbform

100409

Opinionsmöte

Vänsterpartiet håller opinionsmöte mot flytten av fotbollens matcharena. Mötet hålls på lördag, klockan 12.00 på Klostergårdens centrum.

Det kommer att delas ut flygblad, bjudas på kaffe och hållas lite tal.

Röda Kapellet på torget

Höstens val blir enligt experterna mycket jämnt, och en enda röst kan avgöra ett val, vilket redan Falstaff, fakir påpekade.

Röda Kapellet hoppas på en rödgrön valseger till hösten. Kanske får vår musik den avgörande rösten att gå i rätt riktning!

Därför står vi på lördagarna i april kl. 11–12 på Mårtenstorget med våra budskap i toner och ord. Nu den 10 handlar det om lokal politik och vi får hjälp av de kända vänsteragitatorerna Hanna Gunnarsson och Mats Olsson.

Den 17 april gäller det trafik och vi gästas av Mp-politikern Karin Svensson Smith. DV-politiker ger ett lokalt perspektiv på frågan. Den 24 blir temat fred och krig – det finns kopplingar mellan Revingehed och Afghanistan, och Anders Davidson från Afghanistansolidaritet blir en av de medverkande.

Gr

Besök hos ett ockuperat folk

Demokratisk Vänsters Palestinaresenärer berättar.

Söndagen den 11 april kl. 15.00 i ABF:s lokal, Trollebergsvägen 7, ingång från Gasverksgatan.

Ett DV-arrangemang i samverkan med ABF.

Sommarkurser

Nu kan du anmäla dig till våra sommarkurser! Osäker på vad du ska göra i sommar? Osäker på om du får något sommarjobb?

Anmäl dig då till en studiemedels- berättigad sommarkurs på Kvarnby folkhögskola! Under perioden juni - juli genomförs Vänsterns akademi. Delta i vänsterns sommarakademi och lär dig mer om kapitalismens kris. Öka dina kunskaper om Sveriges inblandning i ockupationen av Afghanistan.

[Mer information om kurserna](#)

OBS! Sista anmälningdagen är 16 maj.

Doc Lounge, Lund, 13/4

Tuffa Tanter (Förenade kungariket, Sydafrika 103 min)

Regissör: Kim Longinotto

DJ:Filmkollektivet [RåFILM](#) tar på sig kabarérocken och DJar tillsammans med VJ Giri Tonto och hans hinkar.

Extra: Doc Lounge goes vårsalong light och ställer ut verk av Jenny Oreström. Jenny Oreström är uppvuxen i Lund och har gått två år på Österlenskolan för konst och design i Simrishamn. Nu ställer hon ut fem installationer på Doc Lounge.

Tid: Dörrarna öppnar 19.00 Film ca 20.00 **Plats:** Mejeriet, Stora Södergatan 64 **Entré** :60 kr

Kim Longinottos nya film följer de orädda och beslutsamma kvinnorna bakom den ideella hjälporganisationen Bobbi Bear, i deras daglig arbete mot det systematiska orättvisorna, korruptionen och girigheten. Varken politik eller rasåtskillnader har en chans mot denna gemensamma kvinnokraft när de ger sig ut för att hjälpa de mest sårbara i samhället, de bortglömda och utnyttjade barn.

Ännu en gång har Kim Longinotto lyckats göra ett intimt porträtt av ett Afrika i förändring. Den här gången från ett Sydafrika som lämnar apartheiden bakom sig och som med hopp och energi håller på att förvandlas till en ny modern demokrati.

Kim Longinotto är en av världens mest erkända dokumentärfilmare.

[Läs mer om henne här!](#)

[Filmen hemsida hittar ni här!](#)

Kvällen arrangeras i samarbete med [Tamam](#)

Kulturtips

Lifsens rot

Lilla Teatern 9 april kl 19:00 [Läs mer](#)

När Sven blev lämnad ensam

en rockopera i en akt av och med Stina Sturesson & Martin Karlqvist. På Teater23 den 9 och 10 april kl. 20:00 [Läs mer](#)

Theresa Andersson

På Palladium 9 april kl 19.30. [Läs mer](#)

Dan Hylander med Janne Bark Band

På Palladium 10 april 19.30, extraföreläsning 14 maj, [Läs mer](#)

Hallå det är bara jag

Thomas Wiehe och Midnattskören under ledning av Gösta Petersen. På Babel 10 och 11 april kl. 19:00. [Läs mer](#)

Beata Söderberg & Justango (Sverige, Argentina)

Cello med argentinsk hetta. På Inkonst 11 april kl 20.30. [Läs mer](#)

Läderlappen av Strauss

Direktsant från Kungliga Operan. På Biograf Spegeln och Kino 11 april kl 15.00 [Läs mer](#)

Nära livet

Lunds Stadsteater, 12 april kl 19.00 [Läs mer](#)

Allah Made Me Funny

Slagthuset 14 april kl. 19. [Läs mer](#)

Always on my mind – the spirit of Elvis Presley

Lunds Stadsteater 14 april kl 19 [Läs mer](#)

CULTURE&ADMINISTRATION

Antonija Livingstone (Montréal) och Jennifer Lacey (NY) två egensinniga scenkonstnärer i en kärlekshistoria mellan kultur och administration. På Inkonst 14 april kl. 19:00. [Läs mer](#)

Jonathan Johansson (Live)

På Babel 14 april kl. 19:30. [Läs mer](#)

Poppea - Ingun Bjørnsgaard Prosjekt (Norge)

Maktkamp från operans värld i kammarspel med några av Norges bästa dansare! På Dansstationen, Palladium 14-15 april. Ons 14 apr kl. 19:30 [Läs mer](#)

Wear it like a crown – Cirkus Cirkör

Lunds Stadsteater 15 o 17 april Tor 15 apr kl. 19:00 [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

Valborgsfirandet

Vi planerar att flytta Valborgs-firandet från festplatsen vid Höje å, där det ägt rum de senaste 50 åren. Orsaken är de grävningar och andra arbeten som pågår där.

I år firar vi i stället Valborg utanför Vårdcentralen i St Lars, precis som för hundra år sedan.

Som vanligt medverkar Röda Kapellet och Lunds allmänna sångförening. Karin Stensson håller vårtalet. Elever från Klostergårdsskolan kommer kanske att sälja varm korv och läsk. Planeringen av firandet pågår fortfarande.

Klostergården och fotbollsarenan

Så har frågan om matcharenan bordlagts igen. Man överväger åter alternativet att låta planen ligga kvar, med någon förskjutning västerut. Det sker eventuellt på bekostnad av det planerade grönområdet intill hoppbackehuset och innebär i värsta fall färre bostäder.

Klostergården behöver fler bostäder för att höja kvaliteten på områdets samhällsservice i bred bemärkelse. Lund behöver fler bostäder. Att bygga på den trista parkeringsplatsen och att omvandla den minst lika tråkiga jordvallen längs idrottsplatsen till ett grönområde är viktigt, i synnerhet sedan de fyra (fula) Akeliushusen tagit en betydande del av Klostergårdsfältet i anspråk.

Den geniala och hittills framgångsrika grundprincipen för Klostergården är höghus och förtätning för att vinna natur. Det (nu uppstyckade) hoppbackehuset är en tillämpning av denna princip.

Den stora katastrofen för Klostergården och Lunds stad är givetvis skövlingen av St Lars och Höje å på och intill det forna bup-området. Få bostäder, breda vägar och många bilar i gammal natur-och kulturmiljö! Förstörelse av ett kulturarv i en stad med så lite stadsnära natur! Nu tycks katastrofen förvärras genom att Staffanstorps kommun planerar bebyggelse på andra sidan Höje å, som därigenom förvandlas till kanal i en sammanvuxen, men gles förortsmiljö.

En viktig aspekt på området vid Klostergårdens idrottsplats är det gröna stråket längs järnvägen som måste bevaras som en förbindelse mellan innerstaden och Höje å. Stråket får inte trängas ut av matcharenan.

Naturligtvis vill vi inte ha arenan på korpfbollsplanerna intill den befintliga bebyggelsen längs Västanväg! Det skulle bland mycket annat innebära att de gröna fotbollsplanerna på ömse sidor om arenan förvandlas till trista grusplaner avsedda för parkering i samband med matcherna.

Bygg högt, öka folkmängden i Klostergården med 1000 nya invånare i hoppbackehuset, vidga Klostergårdens grönytor genom att riva vallen, bevara det gröna stråket och låt matcharenan stanna inne på idrottsplatsen.

Att begränsa förstörelsen vid Höje å går väl knappast längre frånsatt ansträngningar att stoppa Staffanstorps utbyggnadsplaner söder om ån.

Gunnar Stensson

Kanske rött och grönt ändå är rätt färg i år?

I dag torsdag var det så dags att pröva fiskelyckan. Kustfiske efter öring är tillåtet från 1 januari men jag är numera för bekväm för att ge mig ut när vinden är kall och stenarna täcks av is. Jag tog mig till Hörte, nedanför Skurup, och vinden och vågorna var lagom för ett försök. Drog på mig vadarna och allt annat som behövs och så var det bara att kasta. Det låter kanske tokigt men jag hade inte väntat mig någon fisk tillbaka. Mycket av värdet ligger i att komma ut till sjön och få andas in det som hör havet till. Döm till min förvåning plötsligt var det något tungt på linan. Höjde spöet och kände att det var något som stretade emot där ute. Långsamt och i etapper vevade jag in linan så att fisken tröttades ut. Fick in den i håven och sedan ett fast tag bakom gälarna så var den min. Det jag fått upp var en fin havsöring på 64 cm och med vikten 3,4 kilo. Efter en stund gick jag ut igen och gjorde några förströdda kast. Det är roligt och spännande att fiska men det finns ingen anledning att ta upp mer fisk än man behöver. Utflykten avslutades med kaffe och medhavda mackor.

Förresten, öringen tog på ett 20 g gnosjödrag i rött och grönt. Kanske rött och grönt ändå är rätt färg i år.

Lars-Anders Jönsson

RUT-avdrag för rena gångbanor

I Efter Arbetet nr 13 har Röde Orm undersökt i vilken utsträckning politiska journaliser använder sig av RUT-bidraget. Många namngivna höglavlönade mediachefer får upp åt 50 000 i Rutavdrag. Heidi Avellan i Sydsvenskan och många andra lovordar en subvention som de själva drar nytta av.

Tänk om Veckobladet går in i Skatteverkets offentliga uppgifter och undersöker Lundavänstern? Det är bäst att förekomma och erkänna: Jag kommer att få ett Rut-avdrag! Ändå har jag argumenterat starkt emot detta ekonomiska stöd åt folk, som inte vill ta hand om sin egen skit och inte kan hålla rent omkring sig.

Hur kan jag då själv?? Jo, jag är husägare, och husägare ansvarar för att gångbanan utanför tomten är sopad, plogad och sandad. Man kan bli ersättningsskyldig med stora belopp och någon ramlar oh blir invalidiserad. Som väl är finns det ett sätt att undgå denna stressande risk – man upprättar ett avtal med kommunens renhållningsverk att de mot betalning plogar och sandar och övertar ansvaret.

Så fick jag för ett år sen ett brev från Renhållningsverket där det stod att jag bara behöver betala en del av jobbat om jag meddelade att jag vill ha RUT-avdrag. Jag är ju inte rigid i mitt motstånd; jag har alltid varit tveksam de krav på idealism som ligger i kritiken av folk som utnyttjar förmåner de har rätt till, även om de varit emot att den rätten infördes. Så jag kryssade ett Ja tack. Och jag tror i stort sett alla villaägare gör så.

Så när borgarna triumferande presenterar statistik över hur breda befolkningslager det är som får nytta av RUT-avdraget, så tänk på att många av dessa är villaägare, som inte får mer hjälp med städningen än tidigare, men som försätter att anlita kommunen för rengöring av gångbanan.

Ann

Israel på drift mot enstatslösningen

Israels regering motsätter sig stenhårt att en palestinsk stat skapas. En mycket stor majoritet av de israeliska judarna stöder regeringen.

Samtidigt kan inte ens de mest kompromissvilliga palestinierna tänka sig någonting mindre än en stat grundad på 1967 års gränser och med östra Jerusalem som huvudstad.

Läget är alltså helt låst, konstaterar Immanuel Wallerstein 1 april (Winners and Losers in the Israeli-Palestinian Deadlock).

Den israeliska eliten är övertygad om att den kommer att vinna. Många israeler skulle uppleva varje slags fredsöverenskommelse som en veritabel katastrof. Israelerna har alltid trott att resten av världen, inklusive palestinierna, till slut kommer att ge vika för vad de kallar ”realiteterna på marken”. Den politiken har funkad länge nu. Så varför skulle man ändra den?

Emellertid varnar en växande skara vänligt sinnade kritiker för att det politiska klimatet har förändrats. De påpekar att alternativet till en tvåstatslösning är en enstatslösning som skulle innebära att judarna hamnade i minoritet. Om allmän rösträtt rådde, skulle Israel då inte längre vara en ”judisk stat”. Om icke-judarna nekades rösträtt, skulle staten inte längre vara en demokrati.

En artikel av Israel-supportern Thomas L. Friedman i *New York Times* med titeln ”Driving drunk in Jerusalem” vållade uppståndelse förra månaden. Friedman menade att vicepresident Joseph Biden omedelbart borde ha lämnat Israel när planen att bygga 1600 bostäder i östra Jerusalem offentliggjordes. Han borde ha sagt, att man inte kan låta en vän ge sig ut i trafiken berusad, vilket var just vad israelerna höll på att göra.

Varför gjorde vicepresident Biden inte så som Friedman föreslog?

Frågan kan besvaras på två sätt. Israelvänner Uri Avnery besvarade den så här: Israels regering har spottat USA rakt i ansiktet. Han slutade artikeln med talesättet: ”Spottar du en fegis i ansiktet så låtsas han att det regnar”. Gäller detta presidenten i världens mäktigaste land?

Det andra sättet är att tala om den amerikanska politikens realiteter. Obama gör ingenting därför att Israels hårda politik åtnjuter ett starkt stöd i amerikansk opinion. Där finns inte bara den mäktiga och aggressiva Israel-lobbyn AIPAC och den kristna högern som intagit en pro-ionistisk hållning utan också flera ledande demokratiska politiker, som Obama redan har allvarliga problem med i andra sammanhang.

Vändning i USA:s politik?

Kommer den amerikanska regeringen fortsätta med sin Israelvänliga politik? Stödet till Israel har försvagats i Västeuropa under det senaste decenniet på grund av Israels förhärdade och förtryckande uppträdande i förhållande till palestinierna, mest uppenbart i Gaza, men inte bara där. Stödet för Israels hårda politik har också försvagats inom viktiga delar av den judiska befolkningen i USA. Och nu tycks en ny källa till kritik ha öppnats.

Tidskriften ”Foreign Policy” avslöjade den 16 januari att USA:s eftergifter gentemot Israel kommit general David Petraeus att dra slutsatsen att ”America inte bara uppfattas som svagt utan också till att dess militära styrka i regionen eroderas.” Petraeus varnade: ”Amerikas relation till Israel är viktig, men inte så viktig som amerikanska soldaters liv.” Petraeus utnämndes av president Bush och betraktas av den amerikanska högern som en tuff hårding.

På kort sikt har Israels oförsonlighet lönat sig. Men på längre sikt är den en självmordspolitik, något som Friedman påpekade och general Petraeus underströk. Israelerna brukar fördöma alla som inte stöder dem till 101 procent. Men om de tror att de kan komma undan genom att kalla Friedman en ”självhätande jude” och Petraeus en ”antisemit” så bedrar de sig.

Immanuel Wallerstein menar att världen obönhörligt är på drift mot en enstatslösning (som i Sydafrika), oavsett om det är klokt eller ej, oavsett om USA:s regering är beredd att föra en hård politik mot Israel eller ej, och oavsett om den israeliska ledningen kan acceptera utvecklingen eller ej.

Gunnar Stensson

En incident

Vi får varje vecka nya besked om hur NATO-trupperna i Afghanistan har slaktat ännu en grupp av civila. Slaktarnas brukar kommentera: det var inte civila eller det var inte meningen och om det var fel så vill vi be om ursäkt. Som om inte detta var nog har vi nu fått se ett tre år gammalt filmavsnitt från Irak.

Två helikoptrar hänger i luften ovanför några människor som rör sig på en öppen plats. Vi får också höra vad de säger uppe i helikoptrarna: de där nere har vapen, de är farliga, vi vill ha eldtillstånd. Javisst säger centralen och så skjuter man en salva med automatkanon och nästan alla dör med en gång. En person är ännu vid liv och försöker kravla sig bort. Det kommer en bil och man försöker rädda honom. Då skjuter man igen på mannen, på bilen. Tolv döda ligger kvar.

Upprörande sägs det, t.ex. i svenska ledarkommentarer. Det blir säkert en uppgörelse nu, säger man, det här är en skandal som kan jämföras med tortyren i Abu Ghraid-fängelset, nu kommer de skyldiga att ställas till ansvar.

Ja, jag har kollat New York Times, den ledande liberala dagstidningen i USA, den senaste veckan. Dagen då nyheten blev känd, den 5 april, fanns en liten artikel om det inträffade. De följande dagarna fanns några inslag (långt från förstasidan) om Wikileaks, källan till videon. Så i dag den 8 april finns på nytt en artikel, diskret representerad av en rad på första sidan att United States Central Command i Florida, den amerikanska krigsmaktens ansvariga, förklarar att man inte avser undersöka saken mer. Allt som har skett är i bästa ordning. New York Times kompletterar med en intervju med några psykologer som förklarar att vad som har hänt är fullständigt normalt och ingenting att oroa sig för.

Man kan också se på NYT:s opinionssidor: där finns varje dag tre till fem redaktionella ledande artiklar med synpunkter på vad som hänt och till detta dussintals artiklar av kolumnister och tillfälliga medarbetare. Där fanns inget om det här. Man kan lugnt påstå att amerikansk liberal opinion inte har höjt rösten. Business as usual.

Nu vet vi alla att det finns miljontals amerikanska medborgare som säkert är lika upprörda som vi, ungefär som det finns israeler som skäms över sin regerings och sin krigsmakts uppförande. Jo så är det, men de är marginella och betyder inget.

Vad kan vi lära av detta? Jo, att det är väl alldeles utmärkt att George W Bush byttes ut mot Obama, men det räcker inte långt. Problemet är värre än så.

Lucifer

Vad jag menar nu och ansåg då

I föregående veckoblad har Anders Davidsson synpunkter på min kritik av tidningens Flammans artiklar kring Afghanistan. Anders Davidsson inleder med orden "Nej, det är inte som förr, ändå ekar det från det förflutna." Min spontana kommentar är att Davidsson antingen inte läst mitt inlägg i Flamman eller per automatik/medvetet missuppfattar inlägget.

En så fullständig bild som möjligt är

Jag har inte, som Anders Davidsson påstår, sagt att man skall "ha fokus på det positiva" och undvika, "inte störas av det som blivit värre eller bara fortfarande är riktigt illa." Det jag vänder mig mot är ensidigheten i den rapportering som sker i till exempel Flamman. En rapportering som talar om militära övergrepp, misslyckanden i att bygga upp en fungerande demokrati och korrupktion samtidigt som inget nämns om de framsteg som ändå sker. De bakslag och övergrepp som inträffar skall naturligtvis rapporteras men inte enbart detta.

Det jag saknar är en rapportering som ger en så fullständig bild av utvecklingen som möjligt är. Rapporteringen skall vara ärlig och ta upp både negativa som positiva tendenser så att denna blir trovärdig och användbar. I TV:s reportage förmedlas då och då helt andra bilder. Bilder som visar på förbättringar för människor och en återvändande tro på framtiden.

Som väl är, är jag inte ensam i min reflexion över vänsterns och andras bilder av utvecklingen i Afghanistan. Svenska Afghanistankommitténs pressekreterare ser en fara i en ensidig mörk media rapportering. "Självklart är situationen i Afghanistan långt ifrån bra. Det är en mycket lång väg kvar. Men det sker framsteg, finns möjliga vägar och dagligen sker fantastiska förbättringar för män, kvinnor och barn." Generalsekreteraren för SAK tycker att rapporteringen koncentreras för mycket på den militära konflikten och nyheterna kring stridigheterna. "Man lyfter fram för lite av behoven och framgångarna inom den civila utvecklingen i Afghanistan. Vi ser många utmaningar, men också många framsteg som görs."

Det eventuellt positiva (den här gången)

Det är naturligtvis bara folket i Afghanistan som kan säga vad som är bättre respektive sämre i dag jämfört med situationen 2001 när talibanerna hade makten. Enligt opinionsmätningar i

Afghanistan stöder en stor majoritet, det har nämnts 70 procent, att utländsk trupp skall vara kvar tills hotet från talibanerna undanröjts. I TV visas även intervjuer med personer som säger att det blivit bättre. Afghaner i Sverige, senast på det av SAK arrangerade mötet i Lund, säger också de att den utländska truppen inte kan tas hem nu.

I mitt inlägg i Flamman tar jag upp de förbättringar som skett vad gäller kvinnors situation och delaktighet i politiken. I borgerliga tidningar kan jag läsa att det idag går sju miljoner barn i skola och av dem är 37 procent flickor. Under talibanernas sista år gick färre än en miljon i skola, alla pojkar. Samma uppgifter ser jag i tidningen Afghanistan Nytt som även beskriver hur barna- och mödradödligheten drastiskt minskat.

Jag frågar mig då varför man i vänsterpress och eller i inlägg i veckobladet inte kan skriva ett ord om detta. Vem eller vad tystar nyhetsförmedlingen?

Ekon från det förflutna

Anders Davidsson skriver vidare; ”Inte vet jag om Lars-Anders Jönsson då hörde till dem, men idag håller han upp en spegel mot dem som då försökte tysta oss som protesterade mot övergreppet på Afghanistans folk.”

Ja spekulera och misstänkliggöra är ju inte svårt att göra, allt i gammal god 70-tals stil.

Som väl var fann jag en hel del inlägg och annat från denna tid sparad i min källare.

I december 1979 gick sovjetiska trupper in i Afghanistan. Vid denna förflutna tid var den politiska debatten mer ideologisk präglad jämfört det som gäller idag. Det fanns ett SKP som betraktade Sovjetunionen som en kapitalistisk/ imperialistisk stat vid sidan om USA och det fanns på andra sidan ett APK som förde en prosovjetisk linje. Den sovjetiska inmarschen i Afghanistan fördömdes av alla partier med undantag för APK och kpml(r). Tidningen Flammans rubrik efter invasionen löd ”Kontrarevolutionen har avvärjts i Afghanistan.” (Kanske bäst att klargöra. Uppgiften från Flamman är hämtat från nätet och inte från mitt källararkiv.)

Det största vänsterpartiet VPK manövrerade mot en position fri från ”förebilder” som Sovjet och Kina. Då det inom partiet fanns de som fortfarande hade sympatier med Sovjetunionen innebar denna väg risker för avhopp till det parti som tydligt sympatiserade med Sovjet.

Själv hade jag dessa år arbete i Kalmar och Kalmar låg och ligger än idag cirka 30 mil från Lund.

I de inlägg jag gjorde uppmanade jag till ett mera kraftfullt agerande från vänsterpartiet. Partiets uttalanden lokalt borde göras tydligare och utelämna alla omskrivningar. I den situation som då rådde handlade det i mycket om att säkerställa att vänsterpartiet fortsatte sin kurs som ett oavhängigt parti som aldrig skulle acceptera sovjetiska inblandningar och militära övergrepp mot sina grannländer. Detta hot från Sovjet blev ju snart åter aktuellt när Polens arbetare ifrågasatte den polska regimen.

Nu är utrymmet i VB inte oändligt. Jag har mina minnen och dokument och det finns säkert de som skulle ge en annan beskrivning av det historiska avsnittet.

Att tysta debatten

Jag var en av dem som kom på Afghanistanveckans möte om svensk trupp i landet eller inte.

Nu blev det aldrig någon debatt. På min fråga svarade Lotta Hedström att man ville undvika batalj. Slutsatsen måste vara att någon eller några av de inbjudna från Folkparti, SAK, och Svenska Freds ville undvika en reell debatt om ett hemtagande av svensk trupp med Afghanistansolidaritet och att alla därefter blivit överens om detta. Är detta inte att tysta debatten?

Lars-Anders Jönsson

Replik till Bertil Egerö, 1

Nyckeln till valet av form för SAK Lunds Afghanistans temavecka ligger faktiskt i följande citat i slutet av Bertil Egerös egen artikel i VB:

"Om Afghanistansolidaritet verkligen vill lyfta debatten och få frågan ordentligt belyst, har de uppenbarligen ännu inte lyckats. Polariseringen är stor. Hur kan vi medverka till ett öppnare debattklimat i Sverige om detta långvariga krig, som dess kanske främste kännare, Ahmed Rashid, menar är ett politiskt haveri för USA och leder regionen in på "vägen mot kaos"?"

Vi i Lunds lokalavdelning ville inte ha just någon sådan "polarisering" som förlamar och som stänger öron, utan medverka till ett "öppet debattklimat" med lyssnande och reflexion. Så vi stängde inte ute någon eller några utan tog in två erfarna på podiet men öppnade rejält och mycket medvetet för publik-inpass. Jag som moderator hoppades att mina stundtals ganska vassa frågor skulle ge belysning på detta för oss svåra dilemma:

-Hur skall den groteska militära övervikten kunna skiftas om till ett civilt och demokratiskt-politiskt stöd för en hållbar samhällsuppbyggnad? Och vad har krigandet egentligen lett till?

Tyvänn nappade ingen i publiken, inte ens Bertil själv, på att mer offensivt förfäktat ett svenskt omedelbart trupptillbakadragande. Det hade gjort det hela mer spännande, även om jag hade avstyrat ren batalj. Det finns nämligen inget så patetiskt som aggressiva fredsdebattörer....

Lotta Hedström, medlem av SAKs styrelse

Replik till Bertil Egerö, 2

Bertil Egerö tar i sitt referat av mötet med Allan Widman och Anna Ek upp ett viktigt ämne – den nästan totala frånvaron av debatt om den svenska militära insatsen i Afghanistan. Jag delar hans uppfattning att det var olyckligt att Lunds Afghanistankommitté under Afghanistanveckan gav Allan Widman en plattform att framföra sin syn och valde att inte låta någon bemöta den. Denna ensidighet påpekades också av Afghanistansolidaritet i Skåne flera gånger under planeringsarbetet.

Som mångårig ordförande i Lunds Afghanistankommitté och idag ordförande i Afghanistansolidaritet Skåne ser jag inte något värde i en debatt mellan företrädare för våra båda organisationer, som båda har sitt berättigande och kompletterar varandra. Jag förmodar att en sådan skulle bli lika upphetsande som "debatten" mellan Ek och Widman och föga klagörande.

Afghanistankommittén bedriver ett omfattande bistånd till vilket vi i Afghanistansolidaritet Skåne stöder, t ex med vår bössinsamling till Afghanistankommitténs biståndsverksamhet vid det appellmöte då Röda kapellet spelade. Den tar inte ställning till de svenska truppernas närvaro men skildrar ofta sakligt och kritiskt följderna av det krig de svenska soldaterna de facto deltar i.

Själv har jag valt att både kvarstå som medlem i kommittén och att fortsätta mitt långa engagemang för Afghanistan och mot krig i en förening där jag kan tala tydligt och klart kräva de utländska truppernas utgång, också de svenska soldaternas. När jag debatterar detta är min måltavla de ansvariga i Riksdag och regering, ibland de debattörer och journalister som drar sina lansar till den militära insatsens försvar, av övertygelse eller okunnighet.

Dock föredrar jag samtalet kring dessa frågor. Därför har vi tagit initiativ till en rad möten fram till höstens val med röd-gröna politiker om en alternativ svensk Afghanistapolitik. Men

det behövs förvisso också debatt så vi arbetar på ett möte där Allan Widman bemöts av en jämbördig motståndare, en som ifrågasätter den svenska militära närvaron i Afghanistan. Situationen i Afghanistan är svår, det finns få tvärsäkra svar på de många frågorna. Ett av dem är att Sverige inte har i USA:s krig att göra, ett annat att USA:s ockupation inte stödjer demokrati och stabilitet.

Anders Davidson, ordförande Afghanistansolidaritet i Skåne